

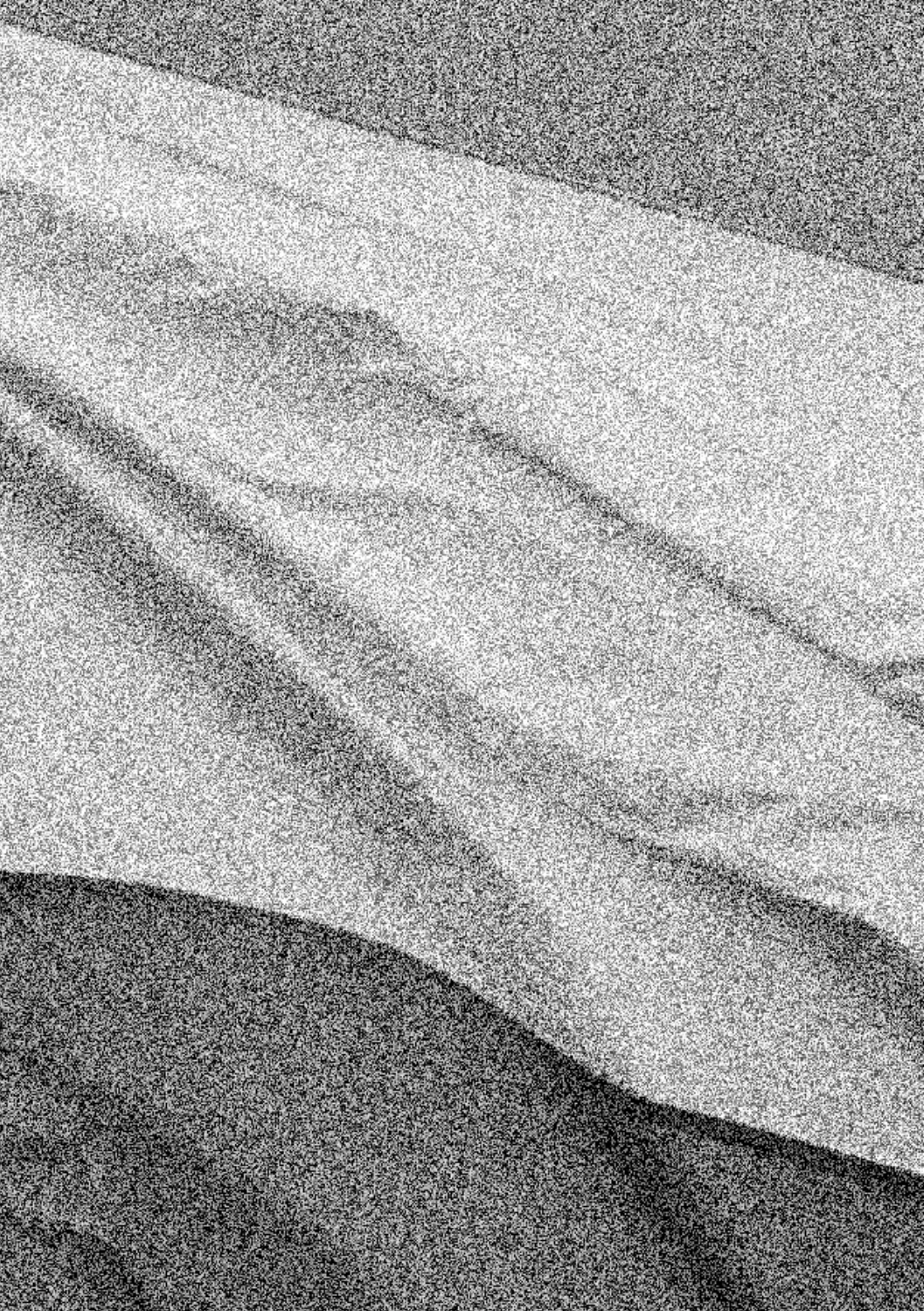
FRAMER
FRAMED

08 MRT—
30 JUN
2019

Here/ Now/

Current Visions
from Colombia

Opening:
07 maart, 17:00
bij Framer Framed

HERE/ NOW

Current Visions from Colombia

08 MRT—30 JUN

bij Framer Framed

08 MRT—03 APR

bij Beautiful Distress House

Een project van Stichting
What Art Can Do / Simone
Swildens, in samenwerking
met Framer Framed

CURATOR

Carolina Ponce de León

KUNSTENAARS

Bij Framer Framed:

María José Arjona, Milena
Bonilla, Clemencia Echeverri,
Laura Huertas Millán, Guillermo
Moncayo, Oscar Muñoz,
Luis Roldán, Ana María Rueda,
Carlos Villalón

Bij Beautiful Distress House:

Andrea Acosta, Fabio Cuttica, La
Decanatura, Wilson Díaz, Nadia
Granados, Nadège Mazars, Diego
Piñeros García, Yorely Valero

Op beide locaties:

Más Arte Más Acción*,
Stephen Ferry, Miguel Ángel Rojas

* Kunstenaars die deelnemen aan Más
Arte Más Acción's *Re:Bandera* project:

Fernando Arias, Iván Cardona,
Antonio Caro, Chócolo, Wilson Díaz,
Nadia Granados, Ana María Millán,
Edinson Quiñones, Miguel Ángel Rojas,
Santiago Rueda, Saga Uno and
Jaime Tarazona

INTRODUCTIE

HERE/NOW: Current Visions from Colombia presenteert hedendaagse kunst en fotojournalistiek van twintig kunstenaars uit Colombia. De tentoonstelling verkent de reacties van deze kunstenaars op het verschuivende culturele, sociale en politieke landschap van een land getekend door een 60 jaar durende geschiedenis van gewapend conflict. De presentatie is samengesteld door Carolina Ponce de León in samenwerking met Stephen Ferry van OjoRojo Fábrica Visual, een non-profit ruimte in Bogotá gewijd aan de studie en waardering van documentairefotografie. *HERE/NOW* is deels te zien bij Framer Framed, waarbij de nadruk ligt op hedendaagse kunst, en deels bij Beautiful Distress House, waar fotojournalistiek een grotere rol speelt.

CURATOR STATEMENT

Door Carolina Ponce de León

Colombia en haar meer dan 60-jarige geschiedenis van gewapende conflicten, vaak aangewakkerd en gefinancierd door drugshandel, vormen de rode draad in de werken die te zien zijn in *HERE/NOW: Current Visions from Colombia*. De tentoonstelling omvat tekeningen, installaties, schilderijen, fotografie en video's van twintig hedendaagse kunstenaars en fotojournalisten, geboren of momenteel wonend in Colombia.

HERE/NOW: Current Visions from Colombia is de eerste grote groepstentoonstelling van Colombiaanse kunst in Nederland. In een vroeg stadium van het onderzoek is besloten dat de presentatie zich zou richten op artistieke praktijken die maatschappelijke vraagstukken adresseren. Vanuit dat startpunt werden een aantal raamwerken uitgediept. Ten eerste is dat de complexe aard van de politieke situatie in Colombia. Sergio Jaramillo, Commissaris voor de Vrede en architect van de onderhandelingen tussen de regering van Juan Manuel Santos en de Revolutionary Armed Forces of Colombia - FARC, de oudste en belangrijkste groep opstandelingen in het land, noemt het Colombiaanse conflict veruit het grootste en meest gewelddadige van Latijns-Amerika. Geen enkel ander conflict in de regio heeft zoveel slachtoffers gekend, of dergelijke gewelddadige gruweldaden. Het National Center for Historical Memory heeft aangetoond dat er in de afgelopen halve eeuw meer dan

7 miljoen slachtoffers zijn van terroristische aanslagen, bloedbaden, verdwijningen, folteringen, oorlogsmisdaden en mensenrechtenschendingen; meer dan 220.000 doden; 83.000 vermisten en bijna zes miljoen mensen die met geweld uit hun huizen zijn verdreven, waardoor het land 's werelds op één na grootste bevolking kent van intern ontheemden. Deze aantallen zijn het resultaat van een erfenis van politiek geweld, als gevolg van een strijd over grondbezit en territoriale oorlogvoering, die bijna net zo oud is als het land zelf. In combinatie met de complexe geografie en een rijke culturele diversiteit is het haast onmogelijk de geschiedenis van Colombia en de reikwijdte en gevolgen van het gewapende conflict louter in beelden te vangen.

Tweede raamwerk: als 's werelds belangrijkste producent van cocaïne is het een veel voorkomende maar verkeerde opvatting dat het gewapende conflict primair gaat over de illegale drugshandel. Deze opvatting wordt zowel versterkt door de officiële verhalen over de wereldwijde *war on drugs*, als door de manier waarop dit conflict wordt verbeeld in tv-series en films, waarin het onderscheid tussen realiteit en fictie vaak bewust wordt vervaagd om Colombia op karikaturale wijze te associëren met politieke onrust en georganiseerde misdaad.

Om een alternatief te bieden voor deze vaak onjuiste vooronderstellingen maakt de tentoonstelling *HERE/NOW* veelvuldig gebruik van twee kenmerkende beeldvormen in relatie tot de verkenning van de interne oorlog - beeldende kunst en fotojournalistiek. Hoewel deze disciplines zelden gezamenlijk in een kunstcontext worden getoond, kunnen ze mogelijk een bredere en meer gelaagde discursieve ruimte creëren, om zo een visuele weergave te bieden van de complexe realiteit van de natie.

Door de interactie tussen beeldende kunst en fotojournalistiek wil de tentoonstelling een breder visueel kader geven, waarin het documentaire perspectief niet alleen een journalistiek en didactisch element introduceert - losstaand van de kunst - maar ook een verrijkende visuele uitwisseling creëert tussen een artistiek discours en de vaak verborgen subjectieve en symbolische dimensies van documentairefotografie en diens specifieke vermogen om emotionele, latente en niet-letterlijke inhoud te suggereren, te uiten en bloot te leggen.

Een derde component van *HERE/NOW* bestaat uit een buiteninstallatie van 12 vlaggen die door Colombiaanse kunstenaars werden ontworpen in een tijd dat het land aan de vermoedelijke vooravond van de vrede stond, na vier jaar van onderhandelingen tussen de regering en de FARC. In de afgelopen drie jaar is een vredesakkoord ondertekend, hebben de FARC-guerrilla's hun kampen verlaten en is 69 ton aan wapens en munitie overgedragen aan de regering. Echter, de permanente oppositie tegen het vredesproces van een nieuwe (extreem) rechtse regering, dissidente opstandelingen en obscure politieke machten die leiders van burgerrechtenbewegingen op systematische wijze van het leven beroven - meer dan 300 zijn er vermoord sinds het vredesakkoord werd ondertekend - vormen een constante bedreiging voor de vrede. De vlaggen, ooit helder en kleurrijk toen ze oorspronkelijk in 2016 in Bogotá werden geïnstalleerd, zijn nu gehavend en verscheurd. Hun huidige uiterlijk vormt een metafoor voor de dramatische politieke verschuivingen die het land momenteel ondergaat, in haar strijd voor een meer vreedzame toekomst.

DEEL 1: FRAMER FRAMED

Sites of Mourning, Points of Tension.

De tentoonstelling *HERE/NOW* is gestructureerd in twee delen en verdeeld over twee verschillende locaties. De werken in het eerste deel kenmerken zich door subtiele, metaforische en suggestieve visuele nuances; bijvoorbeeld het gebruik van fragiele materialen om de onzekere aard van het menselijk leven te weerspiegelen. Zo zijn er de efemere tekeningen van houtskoolpoeder op water, getiteld *Los Narcisos* (1995-2011), gemaakt door Oscar Muñoz, en het zwarte laken dat Luis Roldán versnipperde en in een rivierachtig landschap op de muur presenteert. Dit laatste werk gaat een relatie aan met een groep werken die ook verwijzen naar rivieren, waaronder vijf foto's van Ana María Rueda, waarin roodgekleurde stenen een diepgewortelde geschiedenis met waterstromen oproepen, en de meeslepende video-installatie *Treno* van Clemencia Echeverri, waarin de immersieve geluiden van de Cauca rivier verworden tot uitvaartliederen. Rivieren belichamen controversiële strijdplekken, die door alle gewapende groepen (staat, paramilitairen en guerrilla's) gebruikt worden om zich te verplaatsen. Ze vormen het centrum van wederzijdse militaire aanvalsbewegingen, maar vertegenwoordigen ook een gemeenschappelijk graf voor de vele slachtoffers, wiens lichamen onder het wateroppervlak zijn verdwenen.

Tumaco-Amsterdam (2019) van Miguel Ángel Rojas verwijst naar de globale dimensie van de illegale drugshandel, in de internationale media vaak teruggebracht tot een probleem dat exclusief bestaat in de landen die drugs produceren. Tumaco is een stad aan de Pacifische kust van Colombia waar drugs worden verscheept; Amsterdam is een van de bestemmingen. De collage, gemaakt van kleine uitsneden van cocabladeren en eurobiljetten, biedt een subtiel visueel statement over de waarde die elk materiaal representeert: de heilige cultuur van de cocaplant binnen inheemse gemeenschappen versus de internationale handels- en consumentcultuur van de eerste wereldlanden.

Deze eerste groep kunstenaars behoort tot een generatie die de escalatie van het gewapende conflict in het midden van de jaren tachtig met eigen ogen heeft meegemaakt. Het conflict werd aangewakkerd door de opkomst van rechtse paramilitaire groepen en narco-terroristische aanslagen in metropolen, bedoeld om de staat te intimideren af te zien van nieuwe wetgeving rond buitenlandse uitlevering. Deze kunstenaars reageren onder meer op het klimaat van angst en extreem geweld, door een esthetiek rond trauma te ontwikkelen met een verfijnde visuele beeldtaal. Kunst wordt hierbij een middel voor filosofische mijmeringen over leven en dood, collectieve herinnering en rouw.

Een tweede groep werken kenmerkt zich door verschillende zeer specifieke spanningsvelden. De experimentele films *Aequator* (2012) van Laura Huertas Millán en *Echo Chamber* (2014) van Guillermo Moncayo gaan nader in op de hedendaagse erfenis van modernistische utopieën, die hun wortels vinden in de koloniale geschiedenis. In *Money* (2012) van Milena Bonilla worden actuele valuta gebruikt (net zoals bij Rojas' *Tumaco-Amsterdam*) om de relatie te onderzoeken tussen economische handel en de kolonisatie van de natuur in relatie tot de hedendaagse maatschappij. *Right at the Center there is Silence* (2012) toont de videodocumentatie van een performance van María José Arjona, waarin vier scheermesjes haar nek op gevaarlijke wijze omlijsten. Spanning vormt ook de rode draad in twee foto's die Carlos Villalón nam in FARC-kampen vlak voor de ondertekening van het vredesakkoord. De beelden tonen de nerveuze afwachting van rebellen over hun toekomst als ex-strijders.

DEEL 2: BEAUTIFUL DISTRESS HOUSE

Failed Dreams and Learning to Fall.

De kunstwerken in het eerste deel van de tentoonstelling gaan op een indirecte manier nader in op het Colombiaanse conflict. De werken in deel twee daarentegen zijn expliciet, uitdagend, cynisch of kritisch, waarbij ironie een betekenisvolle rol speelt. Een paar voorbeelden zijn *Narco Palabras* (2017), een video van Nadia Granados over een cultuur die wordt overspoeld door de invloed van de drugshandel in alle gebieden van het politieke leven; *Las Emes* (2011), een ironisch schilderij van Wilson Díaz waarin pop-esthetiek wordt gebruikt als aanklacht tegen een popcultuur die de tragische werkelijkheid tot een handelsartikel maakt; en *Caquetá* (2007) van Miguel Ángel Rojas, die een krachtig en hartverscheurend genezingsritueel organiseerde, uitgevoerd door een voormalige soldaat van het Colombiaanse leger. Deze werken zijn niet zozeer gericht op de traumatische effecten van politiek geweld, maar meer op de rol van de media in het definiëren van de symbolische orde die de oorlog vertegenwoordigt.

Twee documentairebeelden, één gemaakt door Nadège Mazars van een groep FARC-strijders die lachen en hun kleren wassen (2016) en een tweede gemaakt door Fabio Cuttica van een jong meisje dat met een machete in haar hand rondrent (2009), zijn emblematisch voor de tegenstellingen van het hedendaagse Colombia, gevangen tussen de onzekere toekomst van het vredesproces, het aanhoudende geweld en politieke verwachtingen.

Deze tegenstellingen worden weerspiegeld in de dualiteit tussen mislukking en overleving in een groep werken van La Decanatura, Andrea Acosta, Diego Piñeros García en Yorely Valero. Deze jongere generatie is geboren tussen de jaren tachtig en mid-jaren negentig en heeft nooit een leven gekend zonder de context van het gewapende conflict en de opeenvolgende mislukte pogingen om het conflict te overwinnen. Hoewel hun werken niet rechtstreeks naar de Colombiaanse geschiedenis of de politieke situatie verwijzen, zijn hun beelden toch doordrenkt van een taal van volharding - soms pessimistisch, soms hoopvol - hetgeen suggereert dat ze werken vanuit een positie die bekend is met een bepaalde geschiedenis van vernietiging en teleurstelling.

De tentoonstelling wordt afgesloten met een belangrijke selectie van Stephen Ferry's *Violentology: Manual of the Colombian Conflict*, met een nadruk op de FARC-rebellen, de paramilitaire groepen en de dreiging van geweld en mishandeling die het Colombiaanse leven vandaag de dag nog steeds kenmerkt. De fotografieseries tonen de politieke, sociale en culturele dimensies van het gewapende conflict door middel van beelden die het louter beschrijvende overstijgen, dankzij het expressieve potentieel van de visuele taal van Ferry.

Door de tentoonstelling met deze foto's af te sluiten wordt getoond dat oorlogshandelingen en geweld het Colombiaanse bestaan blijven kaderen. Hoewel het met de FARC ondertekende vredesakkoord het geweld op veel manieren heeft verminderd, heeft het wegvallen van hun autoriteit in de conflictzones nieuwe vormen van machtsmisbruik teweeggebracht, zowel legaal als illegaal. Tegelijkertijd heeft het de weerbaarheid en vormen van verzet van lokale gemeenschappen en het maatschappelijke middenveld versterkt.

KUNSTENAARS

ANDREA ACOSTA

(Bogotá, Colombia, 1981)

In haar artistieke praktijk onderzoekt Andrea Acosta de manier waarop stedelijke ruimtes worden beleefd en gereconstrueerd in het geheugen. *Aprender a caer* [Leren te Vallen] (2019) is een serie foto's van omgevallen voorwerpen in stedelijke omgevingen: planten, bomen, palen, meubels, etc. Samengebracht tonen ze een poëtische beeldtaal, waarin de kunstenaar haar omgeving reorganiseert en van nieuwe betekenis voorziet.

Acosta gebruikt verschillende media, zoals fotografie, tekeningen en objecten, om na te denken over de transformatie van materie en territoria. Ze biedt speelse manieren om verhalen te vertellen die ons begrip van de natuur in stedelijke contexten bevragen.

Ze studeerde af aan de Universidad de los Andes in Bogotá, behaalde een MFA aan de Bauhaus Universität in Weimar en nam deel aan het Goldrausch Künstlerinnenproject art IT Postgraduate Program in Duitsland. Ze exposeerde in Europa, Azië en Latijns-Amerika. Ze woont en werkt in Berlijn, Duitsland.

MARÍA JOSÉ ARJONA

(Bogotá, Colombia, 1973)

María José Arjona, de toonaangevende performancekunstenaar uit Colombia, staat bekend om haar onderzoeksmatige, langlopende performanceprojecten, waarin zorgvuldig samengestelde visuele

composities worden geactiveerd en het lichaam functioneert als een medium om op filosofische, sociale, antropologische en politieke kwesties beter te begrijpen. De video *Right at the Center, there is Silence* (2011) vormt de documentatie van een lang durend stuk waarin de keel van de kunstenaar op gevaarlijke wijze wordt blootgesteld aan vier scheermesjes. Het algemene beeld is er een van spanning en discipline, kracht en kwetsbaarheid, potentieel geweld en veerkracht. Zoals de titel suggereert is stilte - diens implicaties en betekenissen - het belangrijkste aandachtspunt: is stilte verzet, censuur, een daad van zelfbeheersing of een overlevingstechniek?

Arjona's praktijk is rijk aan visuele metaforen en gebaren, waarmee ze nader ingaat op fysieke en psychologische kracht als onderdeel van haar beproeving om begrippen als pijn, spanning of geweld te ontstijgen. Na eerst een dansopleiding gevolgd te hebben studeerde ze daarna af in de beeldende kunst aan de Higher Academy of Arts of Bogotá (ASAB, 2000). Van 2002 tot 2017 woonde ze in New York, waar ze haar praktijk verder ontwikkelde. Ze woont en werkt in Bogotá, Colombia

MILENA BONILLA

(Bogotá, Colombia, 1975)

Milena Bonilla's artistieke praktijk maakt gebruik van een verscheidenheid aan media, waaronder installatie, video, tekeningen, tekst, publieke interventies en fotografie, waarmee ze de relaties onderzoekt tussen economie, subjectiviteit, natuur en cultuur.

Zo gaat het werk *Money* (2012), dat bestaat uit een verzameling kleine frottage-tekeningen van flora en fauna, gegraveerd op munten, nader in op de tegenstellingen tussen de idealisering en uitbuiting van de natuur, evenals de kracht van economische uitwisseling in de hedendaagse maatschappij.

In haar huidige praktijk verkent ze kennis, begrepen als een arbeidskracht, en natuur, gezien als een entiteit die gekoloniseerd is door taal en op grote schaal wordt geconsumeerd door middel van afbeeldingen. Een andere interesse vormt de manier waarop samenlevingen zichzelf vertegenwoordigen en consumeren, daarbij inspelend op de verschillende manieren waarop controle wordt uitgeoefend op het lichaam.

Milena Bonilla studeerde af aan het Visual Arts programma van de Universidad Jorge Tadeo Lozano in Bogotá (2001) en rondde in 2010 haar residentieprogramma af aan de Rijksakademie in Amsterdam. Ze krijgt momenteel een Bijdrage Bewezen Talent van het Mondriaan Fonds in Nederland. Ze woont en werkt in Amsterdam, Nederland.

FABIO CUTTICA

(Rome, Italië, 1973)

Girl with Machete (2009) toont een jong kind dat met een machete in haar hand loopt, in een gehucht aan de oevers van de rivier Miro, Nariño. In 2009 werden boerengemeenschappen, grotendeels telers van cocaplanten, gedwongen hun huizen te verlaten vanwege botsingen tussen de opstandige groepen van de

FARC en het Nationale Bevrijdingsleger - ELN. De boeren vonden hun toevlucht in dit deel van de rivier. In de context van deze tentoonstelling toont dit beeld een spanningsveld in het hedendaagse Colombia: de bekendheid met geweld in het dagelijks leven; een jeugd die besmet is door een erfenis van oorlog; een toekomst die gebouwd moet worden op verloren onschuld.

Fabio Cuttica is een documentairefotograaf die is opgegroeid in Colombia en Perú. Sinds 2001 verricht hij het grootste deel van zijn werk in Latijns-Amerika en documenteert hij sociale, culturele, gezondheids- en mensenrechtenkwesties. De laatste jaren ontwikkelde hij 'Tierra Herida' [Gewond Land], een meerjarig project waarin hij de trage weg naar vrede documenteert en de impact die het gewapende conflict heeft gehad op de burgerbevolking. Hij is lid van OjoRojo Fábrica Visual, Bogotá. Hij woont en werkt in Bogotá, Colombia.

LA DECANATURA

Elkin Calderón
(Bogotá, Colombia, 1975)
Diego Piñeros García
(Bogotá, Colombia, 1981)

De video Centro Espacial Satelital de Colombia [Colombiaans Satelliet Ruimtestation] onderzoekt de verbanden tussen het geheugen en de ruïnes van het verleden. De video werd opgenomen in Chocontá, Colombia, bij twee verouderde schotels voor satelliettelecommunicatie - gebouwd in 1970 en 1981 - die Colombia met de rest van de wereld verbonden.

Wilson Díaz - Zonder titel, uit de serie *La flor caduca de la hermosura de su gloria* [De bloem verwelkt van de schoonheid van zijn glorie] (2011), acrylverf op canvas, 220 x 182 cm

Het beeld verkent het interieur van de gebouwen terwijl het Jeugdorkest van Chocontá buiten klassieke muziek speelt. Het contrast tussen de jeugd - de toekomst - en de verouderde technologische monumenten - de mislukte toekomst - is zowel opbeurend als melancholisch.

La Decanatura heeft verschillende subsidies ontvangen ter ondersteuning van hun kunstprojecten en heeft deelgenomen aan videofestivals in Europa, de Verenigde Staten en Latijns-Amerika. *Centro Espacial Satelital de Colombia* ontving een prijs op het Video Brazil festival in 2017. Beide leden wonen en werken in Bogotá, Colombia.

WILSON DÍAZ

(Pitalito, Colombia, 1963)

Wilson Díaz is een beeldend kunstenaar wiens praktijk een breed scala aan mediums omvat, waaronder muziek, schilderkunst, performance, fotografie en video. Twee schilderijen uit de serie *La flor caduca de la hermosura de su gloria* [De bloem verwelkt van de schoonheid van zijn glorie] vormen onderdeel van *HERE/NOW*. De werken spelen met de alomtegenwoordige weergave van geweld in de massamedia en leggen verbanden met de politieke beeldtaal van Colombia.

In 1999 bezocht Díaz San Vicente del Caguán, een dorp dat tijdelijk gedemilitariseerd werd tijdens een (mislukt) vredesproces met de FARC, en filmde *Los rebeldes del sur* [Rebellen van het Zuiden] (2000), waarin hij een concert documenteert van een band van FARC-leden. De camera van Díaz humaniseert het beeld van de FARC op manieren die je waarschijnlijk niet in de reguliere media zult tegenkomen.

In 2017-2018 nam hij deel aan het residentieprogramma van het Berlin Art Program (DAAD). Hij woont en werkt in Cali, Colombia.

CLEMENCIA ECHEVERRI

(Salamina, Caldas, Colombia, 1950)

In haar werk onderzoekt Clemencia Echeverri de politieke en sociale condities van herinnering, verlies en geweld in Colombia met behulp van een verscheidenheid aan media, waaronder installatie, video, geluid en interactiviteit. Vaak creëert ze meeslepende, immersieve ervaringen.

Treno [Klaagzang] (2007) is een multichannel video- en geluidsinstallatie, gepresenteerd als een uitvaartlied. De kijker wordt gegrepen door de overweldigende geluiden van het water van de Cauca rivier, terwijl echo's van menselijke stemmen de oevers van de rivier doorkruisen en de vermisten oproepen. Hoewel water meestal wordt geassocieerd met genezing, reiniging en levenskracht, belichaamt het hier een tegenovergestelde macht - één die verdeelt en de dood met zich meebrengt - een massagraf voor de slachtoffers van gewelddadige geschiedenissen.

Echeverri voltooide haar opleiding in Colombia en behaalde vervolgens een MFA aan Chelsea College of the Arts, Londen. Haar werk is tentoongesteld op nationale en internationale evenementen in Europa, Azië en Latijns-Amerika. Ze woont en werkt in Bogotá, Colombia.

STEPHEN FERRY

(Cambridge, Massachusetts, VS, 1960)

Sinds de late jaren 1980 is Stephen Ferry naar tientallen landen gereisd om verslag te doen van sociale en politieke veranderingen, mensenrechten en het milieu, in opdracht van publicaties zoals National Geographic, GEO, TIME en de New York Times. Zijn eerste boek, *I Am Rich Potosí: The Mountain that Eats Men* (Monacelli Press, 1999) documenteert het leven van de Quechua-mijnwerkers in Potosí, Bolivia. Zijn tweede boek *Violentology: A Manual of the Colombian Conflict* (Umbrage, 2012) is een referentiewerk geworden voor de studie van de Colombiaanse geschiedenis, gewapende conflicten en mensenrechten. In 2018 publiceerde hij samen met zijn zus, de antropoloog Elizabeth Ferry, *LA BATEA* (Icono/Red Hook Editions, 2018).

Ferry heeft prijzen gewonnen bij de World Press Photo, Picture of the Year en Best of Photojournalism. Daarnaast heeft hij beurzen ontvangen van de National Geographic Expeditions Council, het Fund for Investigative Journalism, de Alicia Patterson Foundation, het Howard Chapnick Fund, de Knight International Press

Fellowship, de Getty Images Grant for Good, Open Society Foundations en de Magnum Foundation. Hij is lid van OjoRojo Fábrica Visual, Bogotá, Colombia.

NADIA GRANADOS

(Bogotá, 1978)

In haar artistieke praktijk roept Nadia Granados vanuit een transfeministisch perspectief vragen op over de strategieën van manipulatie die schuilgaan achter verschillende representatiesystemen in de massamedia (nieuwsuitzendingen, politieke campagnes, reggaeton, Narco-TV-series, etc.). Op deze wijze verkent ze vraagstukken rond globalisering, anti-imperialistische strijd en machtsverhoudingen in relatie tot het diepgewortelde Latijns-Amerikaanse machismo.

In de video *Narco Palabras* (2018) bevraagt Granados de wijze waarop het openbare politieke discours in de media wordt geconstrueerd en ontmaskert ze door middel van karikatuur en parodie de altijd aanwezige invloed van drugshandel op alle aspecten van het dagelijks leven.

In haar werk combineert ze performances, audiovisuele media en technologie om verschillende soorten openbare ruimtes, zoals het web, de straat, het cabaret en kunstgaleries te infiltreren, met behulp van strategieën die verband houden met gender-performativiteit en guerrilla-communicatie. Ze woont en werkt in Bogotá, Colombia.

LAURA HUERTAS MILLÁN

(Bogotá, 1984)

De Frans-Colombiaanse kunstenaar en filmmaker, Laura Huertas Millán, ontwikkelt visuele projecten waarin etnografie, ecologie, fictie en historische vraagstukken met elkaar worden verbonden. *Aequador* (2012) neemt ons mee door een cultureel landschap dat is ontstaan uit de ruïnes van het modernistische vooruitgangdenken in Latijns-Amerika. Het is een sciencefiction documentairefilm die ingaat op de kolonisatie van de natuur, voormalige utopieën in Latijns-Amerikaanse bossen en de manier waarop zich dit verhoudt tot het heden. De film documenteert een reis stroomopwaarts op de Amazonerivier, waar digitale representaties van modernistische gebouwen als ruïnes opdoemen. Te midden van deze valse overblijfselen van een utopische architectuur, overwoekerd door de natuur, gaat het dagelijks leven verder voor de lokale bewoners.

Haar cinematografische werk wordt zowel getoond bij hedendaagse kunstinstellingen als internationale filmfestivals zoals de Viennale (Wenen), het Toronto International Film Festival, het New York Film Festival, Film Festival Rotterdam, La Habana of Cinéma du Réel (Parijs). Ze bereidt momenteel haar eerste speelfilm voor, nadat ze in 2017 haar PhD heeft afgerond bij PSL University (SACRe-programma) en het Sensory Ethnography Lab (Harvard University). Ze woont en werkt in Parijs, Frankrijk.

Guillermo Moncayo - *Echo Chamber*, 2014. Film, kleur.
 Productie: Le Fresnoy, Studio National des Arts Contemporains

MÁS ARTE MÁS ACCIÓN FOUNDATION

Sinds 2011 genereert de Más Arte Más Acción Foundation interdisciplinaire artistieke projecten met kunstenaar en schrijvers die sociale en milieukwesties onderzoeken via kunst.

RE:BANDERA is een project dat de stichting in 2016 organiseerde in Bogotá, waarbij 26 kunstenaars werden uitgenodigd om een nieuwe vlag voor Colombia te ontwerpen. Op dat moment leken de vredesonderhandelingen tussen de regering en de FARC succesvol te gaan eindigen. De vlaggen werden geïnstalleerd op een goed zichtbare plaats in het centrum van Bogotá, voor het Center for Historical Memory. Het stond symbool voor een nieuw tijdperk van vrede.

Voor de presentatie in Amsterdam werd een selectie van 12 van de originele vlaggen gemaakt. Geselecteerde kunstenaars zijn onder meer: Fernando Arias, Iván Cardona, Antonio Caro, Chócolo, Wilson Díaz, Nadia Granados, Ana María Millán, Edinson Quiñones, Miguel Ángel Rojas, Santiago Rueda, Saga Uno en Jaime Tarazona.

Vandaag de dag zijn de vlaggen vaal en versleten, nadat ze maandenlang werden blootgesteld aan de vervuiling van Bogotá. Desalniettemin is besloten om ze in hun huidige staat te tonen, als metafoor voor de uitdagingen waarmee het vredesproces nog altijd wordt geconfronteerd.

NADÈGE MAZARS

(Frankrijk, 1973)

De Franse documentairefotograaf Nadège Mazars is sinds 2007 gevestigd in Bogotá, Colombia. Na haar PhD in sociologie (2013) begon ze haar carrière als professioneel fotojournalist.

Sinds 2015 volgt ze het vredesproces en de FARC-EP guerrilla in Colombia. *HERE/NOW* toont een foto van een groep guerrillastrijders die badderen en hun kleren wassen (2016). Het is een openhartig portret dat laat zien hoe het dagelijks leven in de guerrilla een gemeenschapsleven is. De foto werd genomen in de nasleep van vier jaar vredesonderhandelingen en ondertekening van een overeenkomst tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het maakt deel uit van een serie met een speciale focus op vrouwelijke strijders, die tussen 30 en 40% van de FARC-leden vertegenwoordigen.

Mazars zoekt naar intieme inzichten in onderwerpen die verband houden met mondiale problemen zoals migratie, gezondheidszorg en de winning van natuurlijke hulpbronnen. In haar werk onderzoekt ze de oorsprong van oorlog en de voorwaarden die nodig zijn om vrede te bereiken in samenlevingen als El Salvador en Colombia. Ze woont en werkt in Bogotá, Colombia.

GUILLERMO MONCAYO (Bogotá, Colombia, 1979)

Guillermo Moncayo ontwikkelt werk in de disciplines videokunst, documentaire en fotografie. Het werk

Echo Chamber (2014) toont verwoeste spoorrails, terwijl een radio een non-stop weerswaarschuwing uitzendt over een aanstaande natuurramp, waarmee de kunstenaar refereert aan de geleidelijke afbreuk van het spoorwegnet in Colombia in de tweede helft van de 20e eeuw. De film biedt een complex portret van een moderniteit waarin mislukte beloften en economische malaise desalniettemin de inspiratie vormen voor veerkrachtige overlevingsstrategieën.

In zijn werk probeert Moncayo de effecten van geografische plekken op mensen te onderzoeken in relatie tot de wijze waarop ze hun realiteitsbeleving construeren. Hij studeerde aan de kunstacademie in Aix en Provence en de National Studio of Contemporary Arts in Frankrijk. Hij heeft zijn werk tentoongesteld op tal van evenementen in Frankrijk en het buitenland. Hij woont en werkt in Lille, Frankrijk.

OSCAR MUÑOZ

(Popayán, Colombia, 1951)

In de afgelopen 30 jaar heeft Oscar Muñoz een experimentele benadering ontwikkeld ten opzichte van tekenen, fotografie en video, waarbij hij gebruik maakt van innovatieve technieken die de grenzen tussen deze verschillende media vervagen. Hij staat bekend om zijn gebruik van efemere materialen en zijn poëtische reflecties op herinnering en sterfelijkheid. Het grootste deel van zijn kunst gaat nader in op het idee van representatie en zijn kunstpraktijk beweegt vrijelijk tussen fotografie (fotorealisme), grafische vormgeving, grafiettekeningen, installatiekunst, audiovisuele media en beeldhouwkunst.

Narcisos [Narcisten] (1995-2011) bestaat uit een reeks zelfportretten, gemaakt van los houtskoolpoeder dat drijft op water in een acrylplaat. Deze zelfbeelden bestaan zowel uit individuele als collectieve representaties, waarbij de kunstenaar wordt opgevoerd als één van de vele getuigen van de hedendaagse sociale realiteit van Colombia. Het oeuvre van Muñoz kan worden begrepen als een meditatie op de individuele en collectieve herinnering, en reflecteert op noties van duurzaamheid en sterfelijkheid in tijden van oorlog.

Hij heeft uitgebreid geëxposeerd in binnen- en buitenland. In 2013 ontving hij de Prins Claus Award en in 2018 de prestigieuze Hasselblad Award. Hij woont en werkt in Cali, Colombia.

DIEGO PIÑEROS GARCÍA

(Bogotá, Colombia, 1981)

Diego Piñeros García is een beeldend kunstenaar die een techniek heeft ontwikkeld die hij 'hyperrealistisch pointillisme' noemt. Deze techniek bestaat uit het mengen van de kleuren van duizenden minuscule kralen van playdough die hij vervolgens geduldig assembleert op een hard oppervlak, hetgeen resulteert in een tweedimensionale representatie van beelden van het internet, popcultuur en film.

De vier tableaus in *HERE/NOW* tonen beelden van rampen en onverwachte catastrofistische gebeurtenissen die het gewone leven op dramatische wijze beïnvloeden hebben. De werken zijn gebaseerd op afbeeldingen die online

Diego Piñeros Garcia - *Relatos salvajes* [Wilde Verhalen] (2014),
pointilisme in klei, 60 x 90 cm

zijn gevonden; drie vertegenwoordigen echte gebeurtenissen, terwijl de afbeelding van de immanente vliegtuigcrash is gebaseerd op een fictiefilm. Hoewel ze niet rechtstreeks verbonden zijn aan de Colombiaanse geschiedenis, tonen zijn beelden de kwetsbaarheid van het leven, hoop en dromen.

De artistieke praktijk van Piñeros omvat beeldende kunst, low-tech installaties en playdough-schilderijen, waarin hij de visuele kwaliteiten van het impressionisme en fotorealisme combineert. In zijn videowerk combineert hij documentaire, videoclip en filmische verhalen. Hij heeft zijn werk getoond in tentoonstellingen, festivals en artistieke randprogramma's in Colombia, Argentinië, Mexico, de VS,

Canada, Spanje, Frankrijk, Italië, Turkije en Indonesië. Hij woont en werkt in Bogotá, Colombia.

MIGUEL ÁNGEL ROJAS

(Bogotá, Colombia, 1946)

Miguel Ángel Rojas is een conceptuele en multimediale kunstenaar wiens werk zich richt op subjectieve ervaring, identiteit en politiek, waaronder kritiek op internationale drugshandel, dubbele standaarden en geweld.

HERE/NOW toont drie van zijn werken. In *David* (2004) poseert een Colombiaanse soldaat die het slachtoffer werd van een landmijn in een heldhaftige pose, die is ontleend aan Michelangelo's sculptuur met

Oscar Muñoz - *Narcisos* (1995 – 2011), houtskool, papier, water, 50 x 50 x 10 cm

dezelfde naam. *Tumaco-Amsterdam* (2019), een collage van kleine uitsneden van cocabladeren en eurobiljetten, geeft commentaar op de productie en distributie van cocaïne voor consumptie in eerste wereldlanden. De video *Caquetá* (2007) ten slotte legt een gevoelig moment vast waarin een voormalige soldaat van het Colombiaanse leger de camouflage van zijn gezicht wast. Het is een moeilijke scène om naar te kijken, omdat hij zijn beide handen en armen verloor door een landmijn. Hij wordt omringd door cocabladeren - een materiaal dat Rojas vaak in zijn werk gebruikt - als herinneringen aan hoe de drugshandel de oorlog voedt. Net als in *David* gaat Rojas nader in op het feit dat jonge mannen en kinderen, gevangen in oorlogsgebied, worden gedwongen zich aan te sluiten bij militaire, guerrilla- of paramilitaire groepen. Rojas woont en werkt in Bogotá, Colombia.

LUIS ROLDÁN

(Cali, Colombia, 1955)

Luis Roldán, die formeel geschoold is als architect, ziet zichzelf vooral als een schilder die groot belang hecht aan de rol van de ambachtsman, het materiaal en het ambacht in het artistieke proces.

Zijn werk *Permutados* (2005) verwijst naar de afwezigheid van het lichaam. Roldán construeert een beeld van versleten bladen, die zwart zijn gemaakt met grafiet en subtiel zijn versnipperd tot kleine stukjes. Het grafiet en de losse draden van het gescheurde weefsel introduceert sensualiteit, drama en spanning in het werk. Metaforisch roepen de zwartgeblakerde bladen

een verontrustend beeld op van de cyclus van leven en dood, censuur en de onmogelijkheid om te dromen en te verlangen.

In zijn praktijk verkent Roldán noties rond tijd en ruimte, waarin zijn vertrouwde stedelijke omgevingen van Cali, Bogotá en New York altijd een belangrijke rol spelen. Hij exposeert al 30 jaar op nationaal en internationaal niveau en ontving twee van de meest prestigieuze visuele kunstonderscheidingen in Colombia: de 36 National Salon of Artists in 1966 en de Luis Caballero Prize in 2000. Hij woont en werkt tussen New York City en Bogotá, Colombia.

ANA MARÍA RUEDA

(Ibagué, Colombia, 1954)

Ana María Rueda heeft het afgelopen decennium gewerkt aan video-installaties en op fotografie gebaseerde projecten die thema's behandelen die verband houden met de menselijke ervaring, de natuurlijke omgeving en empathie.

Yo Soy También el Otro [Ik Ben Ook De Ander] (2005) omvat een serie van vijf foto's van stenen, geërodeerd en roodgekleurd door rivierstromen. Ze roepen de meeslepende maar ingetogen aanwezigheid op van angstaanjagende verhalen over geweld in het rivierenlandschap. Zoals in het merendeel van haar werk corresponderen primordiale natuurlijke elementen - in dit geval stenen, aarde, water en bloed - op metaforische wijze met de menselijke ervaring van angst, verlies en lijden, tegen de achtergrond

Luis Roldán - *Permutados* [gepermuteerd] (2005), houtskool op laken - muurinstallatie, wisselende afmetingen

Ana María Rueda - *Yo Soy También el Otro* [Ik ben ook de ander] (2005), digitale foto, 85.5 x 119 x 4.5 cm

van de lange geschiedenis van Colombia met politiek geweld.

Ze nam deel aan tal van nationale en internationale evenementen als Museo de Arte Moderno de Medellín, Colombia; Rencontres Internationales de la Photographie, Arles, Frankrijk; Luis Caballero Award, Centro de Memoria Paz y Reconciliación, Bogotá, Colombia; Royal Academy of Spain, Rome, Italië; FLORA ars + natura, Bogotá, Colombia; en NC Gallery, Bogotá, Colombia. Ze woont en werkt in Bogotá, Colombia.

YOVELY VALERO

(Bogotá, Colombia, 1992)

Yorely Valero is een beeldend kunstenaar die het dagelijks leven als onderzoeksgebied heeft voor haar werk. Haar praktijk is geworteld in de observatie van routines, terugkerende ruimtes, reizen door de stad, gewoonten, etc. Deze interesses behelzen niet alleen de observatie zelf, maar gaan ook over de associaties die ze maakt tussen verschillende scenario's en andere kennisgebieden.

In *Catálogo astronómico* [Astronomische Catalogus] (2018) construeert ze een landschap dat bestaat uit een reeks foto's van bolvormige watertanks die je in heel Bogotá kunt vinden. Deze beelden worden aangevuld met een video van dezelfde tanks, opgenomen op het moment dat de zon zich achter hen verschuilt en verduisteringen veroorzaakt. De resulterende constellaties en sterrenbeelden van deze stedelijke planeten vormen een poëtisch beeld waarin het

alledaagse, het buitengewone en het fenomenologische samenkomen.

Haar werk vormt een verkenning van de manier waarop fundamentele wetenschapconcepten - zoals tijd, ruimte, natuurlijke fenomenen, licht of fysica - raakt aan het dagelijks leven in alledaagse situaties. Haar praktijk omvat verschillende technieken, in het bijzonder video, film, fotografie en installatiekunst. Ze woont en werkt in Bogotá, Colombia.

CARLOS VILLALÓN

(Santiago, Chili, 1965)

Carlos Villalón is een fotojournalist die sinds het jaar 2000 in Colombia woont. *HERE/NOW* toont twee werken van zijn hand. Eén laat een vrouwelijke guerrillastrijder zien van de Revolutionary Armed Forces of Colombia - FARC, die op 26 juli 2015 voor de camera poseert in een geheim kamp in Meta, Colombia. De opname is gemaakt tijdens een eenzijdig staakt-het-vuren, wanneer de vredesonderhandelingen met de Colombiaanse overheid in Havana, Cuba al twee jaar duren. Op suggestieve wijze toont het enigmatische beeld de twijfels van de rebellen over hun toekomst na de ondertekening van de vredesakkoorden.

De tweede foto toont honderden plastic stoelen, opgestapeld in een kamp in de jungle, in afwachting van de gasten van de 10e Nationale Conferentie van de FARC in El Diamante, Colombia, op 20 september 2016, zes dagen voordat een verwacht vredesakkoord met de regering bereikt zou worden,

die een oorlog van tweeënvijftig jaar zou moeten beëindigen. De foto vormt een ongemakkelijke weergave van de spanning die inherent is aan een onzekere toekomst die niemand kan voorspellen.

Villalón heeft voor tal van publicaties en organisaties gewerkt, waaronder de New York Times, National Geographic, Time, Newsweek, Colors, Outside, Terra Mater, VG, CNN International, Univision, The Washington Post en The Wall Street Journal. Hij wordt vertegenwoordigd door Redux Pictures in New York City. Hij is lid van OjoRojo Fábrica Visual, Bogotá. Hij woont en werkt in Bogotá, Colombia.

CURATOR

Onafhankelijk curator Carolina Ponce de León was artistiek directeur van de Luis Ángel Arango Library, Banco de la República, in Bogotá; curator bij het Museo del Barrio in New York, directeur van Galería de la Raza in San Francisco en adviseur van de afdeling Beeldende Kunst van het Ministerie van Cultuur van Colombia.

Zij is de auteur van de boeken *El efecto mariposa: Ensayos críticos sobre arte y cultura en Colombia* [The Butterfly Effect: Critical Essays on Art and Culture in Colombia] (IDCT, Bogotá 2004), *Jesús Abad Colorado: Mirar de la vida profunda* [Jesús Abad Colorado: A Look at Life Profound] (Editorial Planeta, Bogotá 2015) en *Roldán* (Villegas Editores, Bogotá 2015). Ze heeft bijgedragen aan publicaties van MIT Press, The New Museum in New York en het Institute of International Visual Arts, INIVA, Londen, en aan publicaties zoals L'Officiel-Art, Art in America, Art Nexus, Bomb Magazine, Parkett en Polyester.

Carolina Ponce de León woont en werkt in Bogotá, Colombia.

PUBLIEKSPROGRAMMA

Symposium *HERE/NOW* bij het Stedelijk Museum
10 maart 2019, 11:00 – 16:00

Locatie: Teijin Auditorium | Tickets: € 3, excl. museum entree | Taal: Engels

Ochtend, 11:00 – 13:00: *Social and political transitions in Colombia*.
Middag, 14:00 – 16:00: *Artist panel: Art and social conflict in Colombia*

Ter gelegenheid van de *HERE/NOW* tentoonstelling vindt een symposium plaats bij het Stedelijk Museum in Amsterdam. Het symposium onderzoekt de reacties van kunstenaars op het sociale en politieke klimaat in Colombia, dat getekend is door een meer dan 60 jaar durend gewapend conflict.

Het *HERE/NOW* symposium vestigt de aandacht op de sociale en politieke veranderingen binnen het land. Aan de ene kant worden deze beïnvloed door de in december 2016 getekende vredesverklaring tussen de Staat en de FARC, aan de andere kant door de strijd om de vredesafspraken daadwerkelijk te implementeren. Dit laatste wordt bemoeilijkt door een oppositie van extreme politieke krachten, die zich het gat dat is achtergelaten door de teruggetrokken rebellen proberen toe te eigenen.

Deze problemen zijn niet los te zien van een wereldwijde crisis die wordt gekenmerkt door een groeiend aantal vluchtelingen, lokale en internationale migraties, milieu- en natuurrampen, en vele andere vormen van sociale en economische ongelijkheden. In een tijd waarin angst regeert, is het waardevol om ons te richten op de visies van kunstenaars - middels welke processen, experimenten en onderzoeken reageren zij op, en geven zij betekenis aan, de worstelingen van het dagelijkse leven?

Dit symposium werpt vragen op als:

- Hoe is het voor een kunstenaar om een kunstpraktijk te beoefenen ten tijde van een gewapend conflict?
- In hoeverre houden kunstenaars in Colombia zich bezig met de huidige transitie van een gewapend conflict naar een vredessituatie?
- Kan een kunstwerk onafhankelijk van haar omgeving bestaan?
- Kunnen de sociale realiteit en de verbeelding van kunstenaars los van elkaar staan?

Sprekers: Andrea Acosta, Stephen Ferry, Carolina Ponce de León, Luis Roldán en Ana María Rueda.

Moderator: Carolina Ponce de León.

LOCATIES

Framer Framed

Framer Framed is een platform voor kunst en cultuur, met een expositieruimte in de Tolhuistuin in Amsterdam. De interdisciplinaire tentoonstellingen bevinden zich op het snijvlak van hedendaagse kunst, visuele cultuur en maatschappelijke vraagstukken. De organisatie zelf speelt een actieve rol bij het samenstellen van tentoonstellingen, en werkt samen met zowel gevestigde curatoren als nieuwe namen. De exposities tonen werk van bekende en onbekende kunstenaars die wereldwijd actief zijn en zich verhouden tot maatschappelijke vraagstukken. Naast elke tentoonstelling vindt een verdiepend publieksprogramma plaats, bestaande uit artist talks, lezingen, filmvertoningen en performances.

Beautiful Distress House

De ruimte van Beautiful Distress House is door Stichting What Art Can Do gehuurd als tweede locatie voor de presentatie van project *HERE/NOW*.

Beautiful Distress House betreft een samenwerking tussen Beautiful Distress en Het Vijfde Seizoen. Stichting Het Vijfde Seizoen is eigenaar van een kunstenaar residency programma dat zich bevindt in het geestelijke gezondheidsinstituut Altrecht in den Dolder. Stichting Beautiful Distress bezit een residency programma in het instituut voor geestelijke gezondheid bij het Kings County Hospital in New York. In de Beautiful Distress House aan de NDSM-Werf tonen de organisaties kunstwerken gemaakt tijdens de residencies, en geven ook uiting aan alle andere zaken die daar plaatsvinden.

ROUTE

De snelste manier om met het openbaar vervoer van Framer Framed naar Beautiful Distress House te komen en vice versa, is met de gratis veerponten. Pont 901 reist continu heen en weer tussen de halte Buiksloterweg (tegenover Framer Framed) en Amsterdam Centraal Station. Van en naar Amsterdam Centraal Station en Beautiful Distress House gaat pont 906. Deze stopt in Noord bij de NDSM-werf, waar de vlaggeninstallatie van Más Arte Más Acción bekeken kan worden. Vanaf hier is het nog 1 minuut lopen naar Beautiful Distress House.

COLOFON

HERE/ NOW/

HERE/NOW: Current Visions from Colombia is een initiatief van Stichting What Art Can Do / Simone Swildens, in samenwerking met Framer Framed. Samengesteld door curator Carolina Ponce de León.

CONCEPT
Simone Swildens, Carolina Ponce de León

TEKST
Carolina Ponce de León, de kunstenaars

EINDREDACTIE
Olga Leonhard

VERTALING
Guus van Engelshoven, Olga Leonhard

ONTWERP
Studio Montero, in samenwerking met Branding Studio Geraldine MacDonald, Roos Groothuizen & Cianne van den Houten en Tripcode, *HERE/NOW* lettertype: Salvaje door Cristian Vargas (CO)

MOGELIJK GEMAAKT DOOR

FRAMER
FRAMED
TOLHUISTUIN

*beautiful
distress*
HET VIJFDE SEIZOEN

STICH
TING
NDSM
WERF

AK
amsterdams
fonds voor de
kunst

YUMAJAI
Museum van Ouderwoud, Cultuur en
Reizen

ATELIERS
BAZILLE

STEDELJK
MUSEUM
AMSTERDAM

Framer Framed
IJpromenade 2
1031 KT Amsterdam

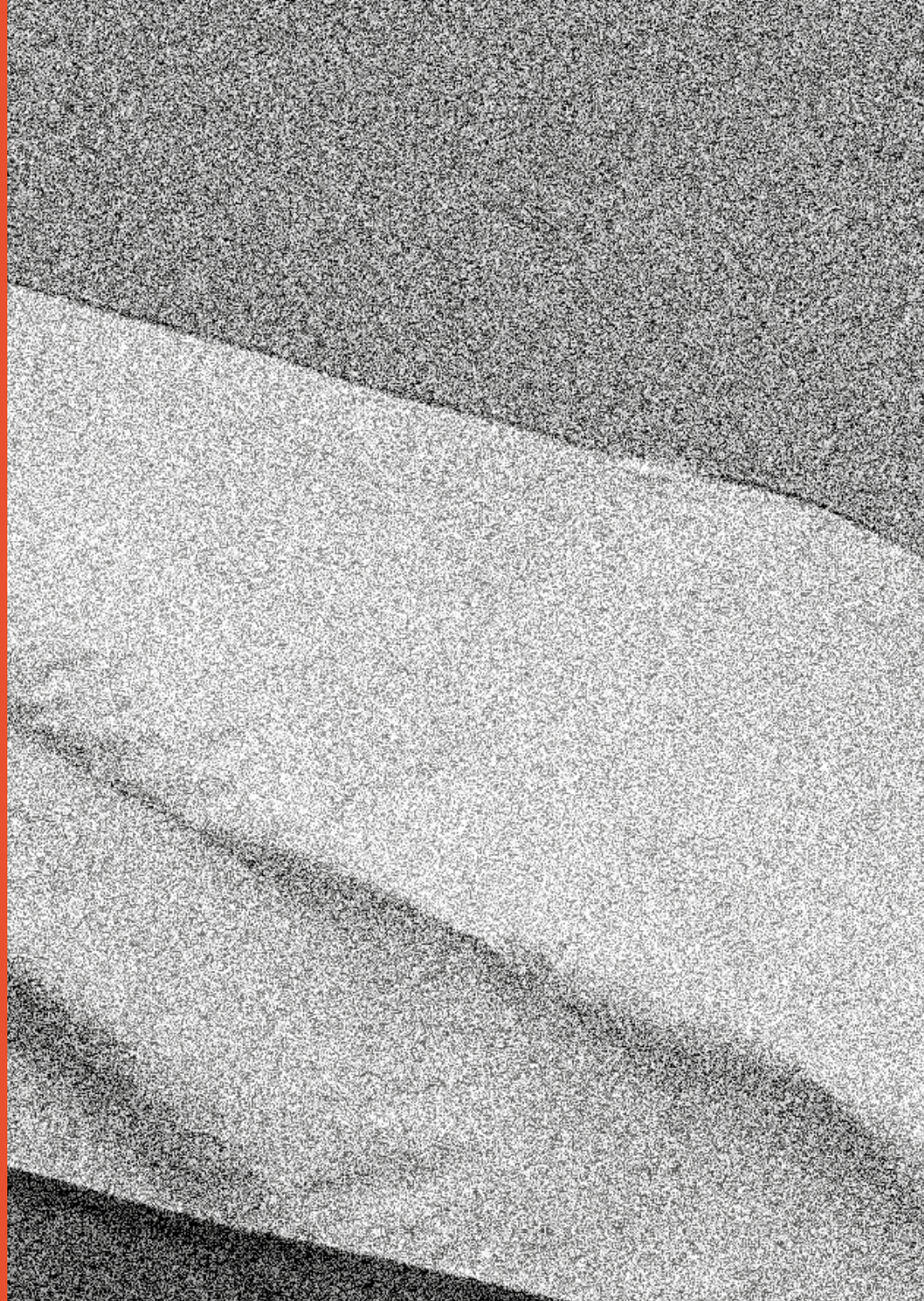
OPENINGSTIJDEN
maandag gesloten
di – vrij: 13:00 – 21:00
za – zon: 11:00 – 21:00

CONTACT
framerframed.nl
020 763 09 73
press@framerframed.nl

Beautiful Distress House
Ms. van Riemsdijkweg 41-A
1033 RC Amsterdam

OPENINGSTIJDEN
wo – vrij: 12:00 – 18:00
za – zon: 13:00 – 18:00

CONTACT
here-now.nl
06 52 64 86 14
hello@here-now.nl

08 MAR—
03 APR
2019

bij Beautiful
Distress House

Here/ Now/

Current Visions
from Colombia